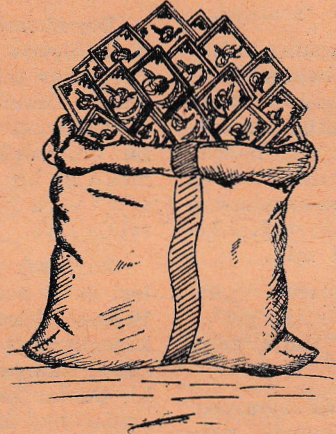

Bir Çuval Tuğralı Pulun Hikâyesi

CEMAL FAİK YALIN

Avcıların atıcılığı söz götürmez bir hakikattir. Mübarekler için o kadar nefis hikâyeler anlatırlar ki, ne zaman sokakta sırtı çantalı, omuzu silâhlı bir avcı görsem hemen aklıma mübalâğalı bir av fıkrası gelir, gülerim. Eğer hakkülin-saf söylemek lâzım gelirse pulcuların da epey düşündürücü vak'aları yok değildir.

Binaenaleyh, aziz okuyucularım, şu aşağıdaki yazıyı bitirdikten sonra hüküm sizindir.

Şimdi yaşı altmışıya geçmiş zarif, zeki ve nüktedan bir ecnebi arkadaş bana bir gün şu hikâyeyi anlatmıştı:

Yirmi beş yaşlarında kadardım ve bekârdım. Türkiye'ye geledi çok olmamıştı. Bununla beraber kısa zamanda epey kıymetli Türk dostlar edinmiştim.

O zaman İstanbul bambaşka bir şehirdi. Dört çifte sandallariyle Boğaz, Gökusu âlemlerine; şehrin her köşesindeki panayır ve mesire yerlerine; balozlara, sazlı lâtarnalı gazinolara meftun olmuştum. Şarkın bu en güzel şehri beni tamamen teshir etmişti.

Bir yaz günü idi. Günlerden de galiba perşembe idi. Boğazda oturan bir Türk dostumu ziyarete gitmiştim. Söz, sohbet arasında gözüm duvarda pullarla işlenmiş bir resim çerçevesine ilişince alâkalandım. Dostum: «Ne o, sizde de mi var bu merak?» diye sorunca gülümsüyerek tasdik ettim. O, bütün Türkler gibi samimi ve candan bir adamdı. Gözlerinde beni mutlaka memnun etmek isteyen bir ışık parladı ve e-
lindeki iri sedef tesbihini şıkırdatarak beni heyecandan boğacak bir

vaadde bulundu. Yalnız bu vaadin
üzücü bir tarafı vardı ki o da bana
vereceğini müjdelediği babadan
kalma pulların Şişlideki kışlık ev-
lerinde olması keyfiyeti idi. O gün:
«Taşınınca, diyordu, ilk işim bu o-
lacak.»

Aradan bir iki ay kadar geçmiş-
ti. Bu arada rastladığım bir kaç
koleksiyon ve angro partiler almış,
bir defasında da elli altın liraya sa-
tın aldığım bir partiyi - hiç unu-
mam - Viyanaya götürerek yüz al-
tın lira gibi mühim bir kâr da te-
min etmiştim.

Havalar soğumağa başlayınca
bizim dosta ziyaretleri sıklaştırdım
ve nihayetgünün birinde: «Hafta-
ya taşınıyoruz» müjdesini alınca siz
benim halimi bir göreydiniz. İçim
içime sığmıyor, çocuklar gibi hop
oturup hop kalkıyordum. Çünkü
işin içinde, lâf değil, kucaklar do-
lusunu tuğralı pullar vardı.

Beş altı gün sonra Nişantaşındaki
konaklarının önünde arabadan inin-
ce - hiç gözümde gitmez - dostu-
mun kafesi kalkmış camın arkasın-
daki yüzünde, hele birdenbire göz-
lerime dikilen bakışlarında öyle ga-
rip bir ifade vardı ki, insana pek
tatsız gelen bir şakadan daha ağır
bir hisle merdivenleri tırmanmağa
başladım. O, hiç bir şey söylemeden
beni doğru yazı odasına götürdü.
Bir iki hoş beşten biraz sonra bana,
içeri giren üstü başı temizce, kır-
mızı fesli birini takdim ederken â-
deta kekeledi:

— Taharri komiserlerinden (....)

bey. Hani şu, şey.... Size vaadetti-
ğim pulların meselesi dostum. Ben
kendilerine sizin hüsnüniyetinizden
emin olduğumu söyledim. Meseleyi
anlayacaksınız. Bu işi dostça halle-
deceğimiz pek tabiidir.

Ben hiç bir şey anlamamıştım.
Her ikisinin de yüzlerine her halde
pek tuhaf tuhaf bakmış olacağım
ki cidden zeki bir adam olan ko-
miser gülümsüyerek yanıma otur-
du ve ağır ağır anlatmağa başladı:

— Mösyö, beyefendi sayfiyeden
avdetlerinde size vaadettikleri pul-
ların çalındığını görünce tabii fena
halde üzülmüşler; bize müracaat et-
tiler. Yaptığımız tahkikat sonunda
faili bulduk. Konağın bekçisi olan
bu herif pulları size sattığını itiraf
etti. Hattâ bilâhare siz Avrupaya
bir de seyahat yapmışsınız. Evet e-
fendim, malûmu âliniz bu gibi işler
üzerindeki hassasiyetimiz pek tabii
görölmelidir.

Ecnebi dostum hikâyesini galiba
bitirmişti. Fakat bir nefeslik kadar
sustuktan sonra bu sefer benim ab-
dallaşan nazarlarım önünde ilâve
etti:

— O gün orada bayılmadım a-
ma ertesi günü bu Türk dostuma
elli altınlık bir banka çekini bayı-
lırken az daha hakikaten bayılıyor-
dum.

O

Nedersiniz aziz okuyucularım,
bu hikâyede ben biraz rötuş görü-
yorum. Zira bu ecnebi dostla ilk
defa bir avda tanışmıştım.

